

УДК 087.5+82-93
П 18

Парляк, Данута

Чужий у лісі / Данута Парляк ; пер. із пол. Олени Шевченко. – Чернівці : Книги – XXI, 2019. – 56 с.

ISBN 978-617-614-253-9

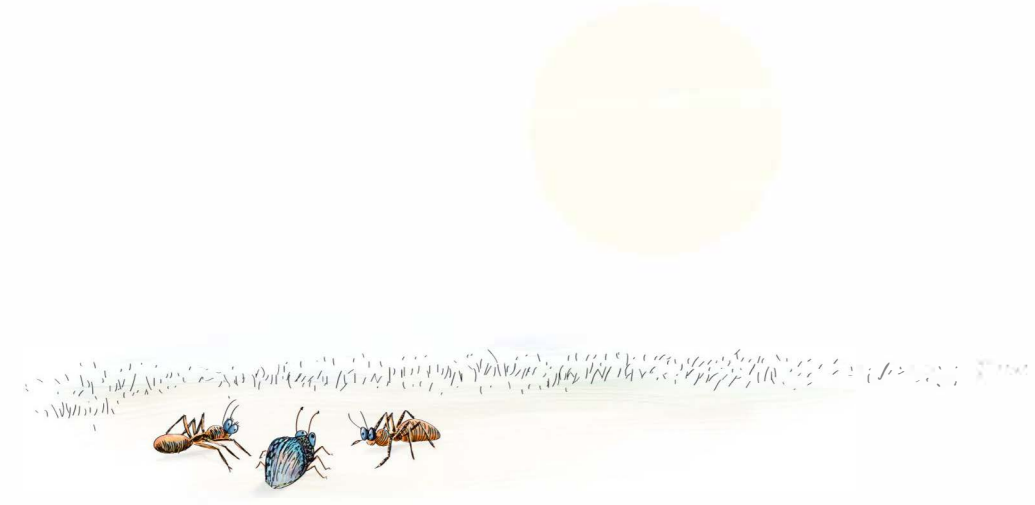
This publication has been supported
by the ©POLAND Translation Program

Перекладено за виданням:
Danuta Parlak. *Obcy w lesie*. Wydawnictwo Alegoria, Warszawa 2015.
Ilustracje: Regi na Bzyk (www.firmaplus.eu)

Усі права застережено. Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмової згоди правовласників.

© 2015 author Danuta Parlak
and all polish editions
by Wydawnictwo Alegoria sp. z o.o.

© Видавництво «Книги – XXI», видання українською мовою, 2019
© Олена Шевченко, переклад, 2019
Усі права застережено

У лісі панував спокій. Був приємний і теплий ранок. Усі відпочивали.
Навіть Дорота й Агата, дві найпрацьовитіші мурашки, вирішили зробити
коротку перерву та потеревенити з жуком. Чувся лагідний шелест листя,
дзижчання комах, тихий спів птахів...
І саме тоді з'явився Він.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

- Хто це? Подивися, Білко, – прошепотів Рудий, визираючи з-за дерева. Його білячий ніс аж тремтів од хвилювання, а хвіст майже танцював у повітрі.
- Де? – поцікавився Білка, найкращий приятель Рудого. Вони були друзями з давніх-давен. Кожен у лісі знав: коли десь з'явиться вогненно-рудий силует Рудого, за мить поблизу обов'язково промайне пухнастий хвіст Білки.
- Там, біля того великого куща ожини, бачиш? – витягнута лапка Рудого не залишала сумнівів, про який саме кущ ідеться.
- Бачу, – підтвердив Білка, приглядаючись уважніше. – Не знаю, хто це... Рудий, ти його знаєш?
- Ні. Ніколи його не бачив.
- Дивний трохи... Дуже кумедний, – розвеселився Білка, тихо пирхнувши зі сміху.
- Він не кумедний, просто підозрілий, – виправив Рудий і рішуче промовив: – Він не з нашого лісу! Точно!

- Схоже, що ні, – погодився Білка, уважніше приглядаючись до чужинця. – У лісі немає таких, як він. Такий елегантний, – додав він із певним захопленням.
- Відчуваю, з ним будуть проблеми, – Рудий промовив так, немов виніс вирок.
- Чому? – здивувався його приятель. – Він навіть симпатичний. Трохи інакший, аніж усі в нашому лісі, проте...
- Ну що ти, Білко! Це ж чужий! – вигукнув Рудий.
- Коли познайомимося з ним, то вже не буде чужим, – розсудливо зауважив Білка. – Ходімо поговоримо з ним.
- Стій! – Рудий рішуче затримав друга від такого легковажного кроку, як безтурботна балаканина з чужинцем. – Із чужим хочеш розмовляти? Може, ще хочеш із ним заприятелювати?
- А чом би й ні, – відповів Білка. – Якщо захоче... Це ж чудово – познайомитися з кимось новим.

- Чужий – це чужий! – категорично заявив Рудий. – Краще з ним не фамільярничати... Він точно щось задумав!
- Ну, не знаю... – Білка не був переконаним.
- А я знаю! – Рудий не мав жодних сумнівів. – Чужинці завжди щось задумують! Інакше, навіщо він прийшов у наш ліс? Навіщо?
- Не знаю... Але можемо в нього запитати...
- Ха-ха-ха, Білко, не сміши мене. Гадаєш, якщо у нього погані наміри, він у цьому зізнається?!
- Але ж ми не знаємо, чи є у нього погані наміри. Ми взагалі нічого про нього не знаємо...
- Саме так! – підхопив Рудий. – Нічого не знаємо. Це трохи дивно, не вважаєш? Але ми дізнаємося, – рішуче оголосив він. – Самі, без його допомоги.
- О, він пішов, – трохи розчаровано зауважив Білка.
- Ну ось, – промовив Рудий із задоволенням. – А я говорив, що він щось замислив!

- Бо просто пішов? – запитав Білка, з недовірою дивлячись на друга. – Йому обридло стояти на одному місці, тож він і пішов, і тільки...
- Пішов, бо відчув, що ми спостерігали за ним! – ствердив Рудий повчальним тоном. – Але від мене не втече! О ні! От побачиш...
- Білка знизав плечима. Про що говорить Рудий? Якщо він хоче дізнатися, що незнайомець робить у лісі, то краще просто про це запитати. Це так просто, правда? Однак Рудий, вочевидь, гадає інакше. Цікаво, чому? Проте поки Білка намагався відповісти собі на це складне запитання, лісом раптом прокотився пронизливий крик.
- Рятуйте! Рятуйте! Грабіжники! Рятуйте! – нестямно кричала Пані Зяблик.
- Що таке? Що трапилося, Пані Зяблик? – Рудий за один стрибок опинився біля неї.
- Грабіжники! Грабіжники вкрали мою дитину! – перелякано сказала Пані Зяблик. – У мене було четверо пташенят.

– Четверо! Відвернулася на мить, і ось, троє, лише троє у гнізді! – у відчаї промовила вона.

Рудий із неприхованим задоволенням повернувся до Білки:

– Я говорив, що будуть проблеми. І ось, недовго чекали...

– Пані бачила Чужинця? – запитав він у Пані Зяблик. – Він крутився біля гнізда?

– Я нічого не бачила! На секунду відвела від малих очі – й немає... немає мого пташеняти... ой-ой-ой, – заголосила Пані Зяблик.

– Але Чужинця пані бачила?! – наполегливо допитував Рудий. – Пані мала помітити, бо він навколо кружляв.

– Я не маю часу роззиратися, в мене у гнізді четверо голодних пташенят чекають на їжу! – схлипнула Пані Зяблик. – А тепер залишилося тільки троє... О, моє пташенятко... мій загублений...

– Щось же пані мала побачити, – наполягав Рудий, уже трохи роздратований відповідями Пані Зяблик.

– Що я мала побачити... – відповіла пані Зяблик, шмигнувши дзюбом. – Як то в лісі... Там щось пробіжить, тут щось промайне. У кожного власні справи. Врешті, у мене інше в голові... – закінчила вона, повертаючись до своїх пташенят, які пищали. – Що, маленькі... – защебетала вона, турботливо нахилившись над пухнастими кульками. – Крихітки мої...

– Ха! Ти чув, Білко? – запитав Рудий, помітно задоволений такою відповіддю. – «Щось промайне», – з натиском процитував він слова Пані Зяблик. – Це Чужий! Промайнув, як тінь, біля гнізда і пташеня викрав, Пані Зяблик його побачила!

– Ну, не знаю, – відповів Білка із сумнівом. – Пані Зяблик нічого такого не сказала.

– Не сказала, бо не знала! – комизився Рудий. – А я знаю, що це Чужий, і доведу це! Доведу! Нехай пані не турбується, – звернувся він до Пані Зяблик. – Ми тим Чужим займемося! Ми з ним покви-таємося! Можете бути впевнені!

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Не чекаючи на відповідь Пані Зяблик, він рушив уперед, сповнений гнівного запалу. Білка ледь за ним устигав.

На щастя, Рудий якоїсь миті сповільнився, а потім навіть зупинився.

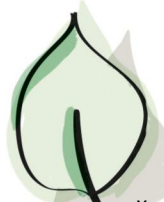
– Оце так! – він здивовано завертів рудою головою. – Як він помістив усе це? Ну, так... Барліг – це не наші дупла... – додав він із певною заздрістю.

Перед ведмежим барлогом згромадилася купа найрізноманітніших речей. Чого там тільки не було! Порожні банки з-під мармеладу (який Ведмідь, на жаль, давно з'їв), гітара (з двома розірваними струнами), солом'яний капелюх (позичений у Борсука минулого літа), атлас «Як розпізнати види грибів» (дуже корисний, якщо хочеш зробити налісники з грибами для друзів), майже цілий чайний сервіз (після торішнього Дня народження двох горняток бракувало, на жаль), чорна пошарпана парасолька (трохи дірява), poradnik «Французька кухня для початківців» (невживаний), колекція значків «Ведмежий світ», банка наживки для риби (проте без наживки і риби, звісно), велика подушка у червоні горошини (саме для довгого зимового сну)...

- Привіт, Ведмедю. Порядки наводиш? – зацікавлено запитав Білка, схвально дивлячись на цю цікаву колекцію.
- Порядки? – Ведмідь підняв голову і глянув на приятелів трохи розгубленим поглядом. – Ні-і-і... Мед шукаю, – пояснив він коротко і знову нирнув у глиб барлога.
- Ти не бачив Чужого, Ведмедю? – запитав Рудий.
- Кого? Чужого? Нікого не бачив. – Ведмідь виліз із барлога, цього разу з вудкою, котру, після коротких оглядин, відклав на купу, що постійно збільшувалася. – Подарунок від дядька, – пояснив він мимохідь, помітивши запитальний погляд Білки. Після чого повторив: – Мед шукаю. Липовий, мій улюблений, – плямкнув зі смаком на саму згадку. – Ціла сота була, я приховав на чорний день, і ні сліду. Допоможете шукати? Як знайдете, то почастую і вас.
- У тебе мед зник? – запитав Рудий, пожвавляючись.

- Та не зник... Загубився десь... Ну де він? Тут його немає... Тут теж... Дивно... – бурмотів до себе Ведмідь, наполегливо продовжуючи пошуки.
- Щось мені здається, що він зник, – наголосив Рудий. – І, схоже, я знаю, хто поцупив твій мед.
- Поцупив? Зараз-зараз, Рудий, ти говориш, що хтось украв мій мед? – Ведмідь був явно ошелешений. – Узяв його без дозволу?!
- Саме так! – видав Рудий із дивним задоволенням. – Білко, ти вже здогадався, хто за цим стоїть? – запитав він серйозно.
- Поняття не маю, – невпевнено відповів приятель.
- А звідки Білка має знати, хто узяв мій мед? – перепитав Ведмідь із підозрою.
- Білко, це ж ясно, як сонце: це Чужий украв! – із нетерпінням зітхнувши, пояснив Рудий.
- Чужий? Який Чужий? – здивувався Ведмідь. – У мене нікого не було! Я весь ранок мед шукаю, і ніхто до мене не приходив.

- Ти шукав мед і навіть не помітив, як Чужий за твоєю спиною мед виніс, – переконував Рудий.
- Ну, не знаю... – промовив Ведмідь. – Очей на потилиці у мене немає, але я щось та й помітив би...
- Чуєш, Рудий, що Ведмідь говорить, – сказав Білка. – Тут не було Чужого, і крапка.
- Що з вами? Не бачите, що діється?! – зарепетував Рудий. – Як тільки Чужий з'явився у лісі, одразу ж почали відбуватися дивні речі. У Пані Зяблик пташеня з гнізда пропало, у тебе, Ведмедю, мед украли... Вам цього мало?
- Е-е-е-е... – Ведмідь із подивом чухав голову. – Я нікого не бачив. І нікого не схопив за руку на гарячому, – стелув він широкими плечима.
- Хочеш знайти свій мед? – запитав Рудий. – Хочеш чи ні?
- Звісно, що так. Навіщо питаєш? – У цьому Ведмідь не мав сумнівів. – Це найкращий мед, липовий!

– Ну, звісно. То ходімо, – скомандував Рудий.

Ведмідь неохоче рушив слідом за Рудим і Білкою. Вони минули густі зарості, аж раптом несподівано зупинилися.

– Чуєте? – Рудий насторожено якийсь час прислухався. – Пані Кабаниха знову має проблеми зі своїми дітлахами. Дається їй взнаки, – тихо засміявся він.

Із лісової гущавини линули якісь гнівні фиркання та хрипіння. Білка та Рудий із цікавістю глянули туди.

– Що це? – Пані Кабаниха роздратовано вказувала рилом. – Таким має бути пристойне лігво? Фуф! Фуф! – фиркала вона обурено. – Це катастрофа, а не лігво!

Дійсно, лігво мало не найкращий вигляд. Мох, листя і гілочки ялини, які зазвичай були акуратно розкладені (бо Пані Кабаниха дбала про порядок), були розкидані навколо.

